

[Elmquist.]

netop Mulighed for en saadan mere rationel og rimeligere Behandling.

Jeg skal nævne nogle af de Veje, der her anvises, og skal da for det første nævne Behandlingen af Ungdommen. Den Ungdom, der er paa Vej ind i Kriminaliteten, er for at bruge et Billede som en Vogn, der uden Styrer og uden Bremsen har sat sig i Bevægelse ned ad en Bakke; den glider og glider med større og større Fart, og tages der ikke i Tide et kraftigt Ryk i den, ender den sønderlaaet i Grøften ved Bakkens Fod. Er denne Ungdom først kommet ind paa Forbryderbanen, er den dermed begyndt Bevægelsen ned mod Samfundets Grøft. Den første Forbrydelse, Straffen, der følger med, Skammen over Straffen, gør ofte Skridtet til den næste Forbrydelse meget kort. Standses kan disse unge meget ofte kun med et meget kraftigt Ryk fra Samfundets Side; et Ryk, der faar den unge tilbage, bagved Forbrydelsen, om jeg saa maa sige, op over Bakken, saa han derfra kan fortsætte sit Liv ad en anden Bane, paa hvilken Forbrydelsen ikke har været noget Stadium, men kun et Sidespor, som han en Gang, kort og ganske forbigaaende, har været inde paa. Men fordi Forholdet er saaledes, er det saare vigtigt, at Samfundet netop overfor den unge bliver ved, saa længe som det overhovedet er muligt, at søge at faa ham tvunget tilbage, bort fra den Forbryderbane, han er kommet ind paa. I Fængsel kan man tidsnok faa den unge Forbryder, men saa længe der er Mulighed for hans Forbedring, for at trække ham væk fra Forbrydelsen, saa længe bør Fængslets Døre absolut være lukkede for ham, saaledes at han, naar han trækkes væk fra Forbryderbanen, kan fortsætte sit Liv, ikke med Stempleet som et straffet, men netop som et ustraffet Menneske, opdraget og styrket til at modsætte sig fremtidige Fristelser til paa ny at begaa Lovovertrædelser.

At dette er Maalet, og det meget vigtige Maal, overfor Ungdommen, er selvfølgelig ikke nogen ny Teori; ogsaa under den nugældende Straffelov har man haft dette for Øje og ved Tilføjelser til Loven søgt frem ad denne Vej overfor Forbrydelser, begaaede af unge. Hvilke disse Veje har været, skal jeg ikke omtale her; idet det vil være de fleste bekendt og vilde føre for vidt. Men det nye Straffelovforslag gaar endnu videre, end man hidtil er gaaet, gaar endnu mere rationelt til Værks ved Indførelse af noget ganske nyt, nemlig en Institution, der

betegnes som Ungdomsfængselet, hvortil Personer mellem 16 og 21 Aar kan dømmes paa delvis ubestemt Tid, og i øvrigt saaledes, at Løsladelse efter en vis Tid sker paa Prøve og under Tilsyn. Man slaar her ind paa en for vore Forhold ganske ny Vej; men paa den anden Side en Vej, som er brugt andre Steder, i England og i andre Lande, og som ganske sikkert vil aabne Mulighed for at hente adskillige unge, der har betraadt Forbryderbanen, tilbage derfra, inden det endnu er for sent. Jeg skal kun her føje til, at jeg synes, Fængselsdirektør Kampmann har Ret, naar han paa Kriminalistmødet forleden Dag pegede paa det inkonsekvente i at benytte Betegnelsen Ungdomsfængsel, naar man netop ved denne Institution vil undgaa, at den unge skal faa Fængselsmærket sat paa sig. Men selve Instituttet Ungdomsfængsel betegner, som sagt, et stort Fremskridt, som man sikkert har Lov til at vente sig betydeligt af overfor Spørgsmaalet om Bekæmpelse af Kriminaliteten hos de unge.

Af de øvrige Fremskridt, den nye Lov byder paa, skal jeg, uden at komme ind paa Enkeltheder, kun nævne følgende: en stærkt udvidet Adgang til at afsige betingede Domme; Indførelsen af Løsladelse paa Prøve som fast Institution for Fængselsfanger, naar $\frac{2}{3}$ af Straffetiden, dog mindst 9 Maaneder, er udstaaet; Adgang til at anbringe Drankeré i Helbredelsesanstalter; Indførelse af Arbejdshuse til Ophold paa delvis ubestemt Tid, særlig for ældre, sløve Individier, drikkfældige Individier og Vagabonder, altsaa Forbrydere, der har vist sig ganske upaavirkelige af Straf, og som det derfor er ret hensigtsløst fra Samfundets Side at blive ved med at straffe; Indførelse af Sikkerhedsforvaring paa delvis ubestemt Tid overfor Erhvervsforbrydere eller vanemæssige Forbrydere, hvor Hensynet til Samfundet kræver, at saadanne Sikkerhedsforanstaltninger foretages.

Endelig skal jeg pege paa det store Fremskridt, som det nye Straffelovforslag byder paa ved en Simplificering af Antallet af Frihedsstraffe. Jeg skal her minde om, at vi efter den nugældende Straffelov har to Arter af Frihedsstraffe: Strafarbejde og Fængsel. Strafarbejde er atter Tugthus eller Forbedringshus; Fængselsstraffen er delt i simpelt Fængsel, Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Fængsel paa Vand og Brød og Statsfængsel. Endelig har vi Tvangsarbejde. I Stedet for alle disse forskellige Strafarter indeholder det foreliggende Lovforslag det store Fremskridt, at det kun kender Fængsel og Hæfte,